

GLAS

SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

LETO (año) LII št. 3-4

EL VOCERO DE LA ACCION CULTURAL ESLOVENA

julij-december 2007

SVOBODA MNOŽIČNIH OBČIL

V nekaterih državah je vpeljana cenzura, ki naj pazi na javno moralo. Poseben urad poskuša navadno preprečiti izrabljanje spolnosti v propagandne in trgovske namene. Mnogi državljani, predvsem pa časnikarji tiska, radia in televizije vidijo v tem nasilno omejevanje svobode in cenzuro ostro napadajo.

V drugih državah je splošna cenzura razpredena uradna ustanova, ki dovoli objavo vesti in sporočil le v obliki, ki se zdi vladi primerna. Te vrste cenzure nihče javno ne hvali, a je tudi redko kdo napada, ker bi bila vsaka kritika cenzurirana in njen avtor primerno pokaran.

V tretjih državah pa uradne cenzure ni; tam je mogoče objaviti vse, kar se zdi primerno agencijam in družbam, ki nadzorujejo javna občila.

Vendar razlika je bolj navidezna kot resnična.

Cenzura je neke vrste sito, ki pretresa in izloča novice ali prikaze, ki naj ne pridejo med ljudi. Včasih dela to država z vidika javne morale, včasih ker gleda na resnično ali namišljeno varnost, včasih da brani koristi vladajoče skupine, večkrat pa opravljajo prav isto nalogo lastniki ali uredniki časopisov in agencij, kadar novice dopuščajo, opuščajo ali priredijo na način, ki je v skladu s koristmi skupine, kateri služijo.

V današnji družbi je tako svoboda množičnih občil in njih odgovorna uporaba visok, a ne dosežen ideal.

Zloraba časnikarske svobode nagiba ene, da se zatekajo v varstvo cenzure; zloraba omejevanja svobode pa daje razloge drugim, ki hočejo, naj vodi delovanje množičnih občil zgolj tržni zakon popraševanja in ponudbe.

Pogosto slišimo tudi, da naj odrasli človek v odgovorni družbi sam izbira, kaj hoče gledati, brati, slišati, in da si more vsak sam ustvariti mnenje o tem, kaj je res in kaj ne.

To drži do neke mere, a ne v zvezi z javnimi občili.

Javna občila družbo ne le informirajo in zabavajo, temveč tudi »formirajo«, to je izoblikujejo. Dobro in zlo, pravilno in nepravilno, resnica in laž ne smejo biti predstavljeni v isti izložbi kot enakovredno blago. Kar škodi temeljem naravnih skupnosti, ne bi smelo imeti dostopa do javnih občil. Vemo pa tudi, da je moralo nemogoče meriti s centimetri in resnice ne utemeljevati z zakonom.

Odlomek iz knjige »Obrisi družbene preosnove«,
avtor dr. Marko Kremžar,
izdala SKA, leto 1984, str. 93/94.

IZSELJENSKA LITERATURA

V sedanjem kulturnem svetu se vrši čezdalje več konferenc, simpozijev in srečanj literatov in intelektualcev, ki se posvečajo tematiki o izseljenski literaturi. Ob tesnem sodelovanju ameriških in evropskih strokovnjakov je možno dojeti zapleteno in barvito situacijo, ki se pojavi ob stiku dveh kultur.

V prvi vrsti so udeleženci teh kongresov skušali definirati, kaj obsega priseljska literatura. Že pri tej prvi točki so si bila mnenja zelo različna – celo sporna. Za večino naj bi bila to predvsem književnost, katero ustvarjajo emigranti v novi državi. Do koliko rodov naj bi pa šteli priseljenca kot emigranta, je pa odvisno le od občutka pripadnosti. Ta zavest pripadnosti je pa sorazmerna z večjo ali manjšo mero asimilacije novemu okolju.

Po mnenju nekaterih znanstvenikov bi se moralo predvsem upoštevati tematiko, ne glede na narodni izvor avtorja. Zahteve udeležencev teh kongresov niso bila enotna, kar se tiče uporabe jezika. Na splošno so prišli do zaključka, da izbira jezika ni odločilnega pomena. Marsikateri pa so manej, da kadar je avtor literarnega dela priseljenec, ni nujno, da mora biti vsebina v zvezi s priseljsko tematiko. Vendar pa ima v tem zadnjem primeru bistveno in odločilno vlogo uporaba materinega jezika. Če pomislimo na konkretne situacije, ugotovimo, da se nam ponujajo različne primere, ki nam predstavijo in osvetlijo te trditve. Iz argentinske literature poznamo prozaista Williama Hudsona, ki je pisal v angleščini, a vsebina zgodbe se odvija na argentinskih tleh. Njegove povesti iz knjige *Allá lejos y hace tiempo* odkrivajo bravcu sožitje dveh kultur z zornega kota začasnega anglo – saksonskega priseljenca.

Različno je stališče Louisa Adamiča, ki ni pisal v slovenščini, a se je mnogokrat v svojih spisih dotaknil priseljske problematike (npr. v knjigi Vnukinja). V teh dveh primerih moramo vključiti literarna dela pod poglavje priseljske književnosti. Literarna asimilacija, ki pa odseva iz literarnih stvaritev Poljaka Josepha Conrada, kateri je oblikoval svoja dela v angleščini in po vsebini oddaljena emigracijski tematiki, niso vključena kot priseljska literatura.

Kot so mnogokrat naglasili literarni kritiki, je vrednost priseljske književnosti predvsem v njenem sociološkem in zgodovinskem pomenu. Prav zaradi tega so sklenili, da bodo jemali v poštev tudi novinarstvo, znanstvene študije, filozofske razprave itd. Važnost tovrstnih stvaritev je obojestranska. V prvi vrsti je koristno za deželo, v katero se je pisatelj preselil, da tako spozna kulturne in socialne korenine narodne družbe. Po drugi strani so pa takšne ugotovitve zanimive za državo, iz katere je odšel emi-

Obisk iz Slovenije

MARIBORSKI OKTET

Zelo znana glasbena skupina v Sloveniji je moški *Mariborski oktet*. Skupina ima dolgo in barvito tradicijo. Njih glasbeno – vokalna kvaliteta je vrhunska, čeprav niso profesionalci. Zaradi tradicije se imenuje oktet, čeprav ga sestavlja devet pevcev, katerih glasovi se harmonično zlivajo. Pričetki Mariborskega okteta segajo v leto 1973. Danes to skupino sestavljajo *Andrej Tiršek* in *Marijan Žagar* (1. tenor), *Marko Trampuš* in *Andrej Tomšič* (2. tenor), *Matjaž Colnarič*, *Srečko Štruci* in *Stanko Eršte* (bariton) ter *Peter Izlakar* in *Marjan Kirbiš* (bas), umetniški vodja pa je *Franci Kovač*. Mariborski oktet je imel do sedaj več kot 1300 koncertov. Znan je ne samo v Sloveniji, temveč tudi po vsej Evropi, Severni in Južni Ameriki. Ko so bili meseca oktobra na poti po Argentini, so se ustavili v Buenos Airesu. V *Našem domu* v San Justu v kletnih prostorih so uspešno nastopili v nedeljo 21. oktobra 2007.

Navzoče je pozdravil *Gregor Modic*. V najrazličnejših slovenskih pesmih, kjer so bile prisotne različne pokrajine in obdobja, so nam kvalitetno podarili kosček Slovenije. Glasovi so se ubrano zlivali, presenetili so s svojimi pianissimi in s kontrasti v jačini izvajanja. Bogati repertoar in kvalitetna interpretacija je žela navdušene aplavze številne publike.

KVARTET TARTINI PONOVO V BUENOS AIRESU

Kvartet Tartini in *Trio Lorenz* sta najbolj znani slovenski komorni skupini. Sestavljajo ga *Miran Kolbl* in *Romeo Drucker* na violini, *Alexander Milošev* na violi in *Miloš Mlejnik* na violončelu. V Argentini so gostovali prvič leta 2002 v zlati dvorani teatra Colón. Leta 2005 pa so nastopili na *Conciertos del mediodía*, ki jih prireja *Mozarteum*, in na otvoritvenem koncertu za *Semana musical Llao - llao* v Bariločah. Koncem oktobra 2007 so nastopili v Jujuyu, Salti, Rosariu, Tandilu in v gledališču Gran Rex v Buenos Airesu.

Veleposlaništvo Republike Slovenije je organiziralo nastop v *Slomškovem domu*, v soboto 3. novembra.

Violinist *Romeo Drucker* je predstavil vsako skladbo posebej. Prva točka nastopa godalnega kvarteta je bila kompozicija francoskega skladatelja *M. Ravela*. Ta je ena izmed najpomembnejših skladb impresionistične dobe. Po tem so interpretirali drugi stavek godalnega kvarteta »*Iz mojega življenja*« čiškega skladatelja *B. Smetane*. Za tem so nadaljevali s skladbo *Joaquina*

(Nadaljevanje uvodnika)

grant. Samo na ta način se lahko ustvari jasna predstava, kje in kako odseva kulturno življenje njenih emigrantov. V Sloveniji se je v zadnjih letih poglobilo zanimanje za izseljensko književnost. Ta predstavlja pomemben prispevek k slovenski kulturi in zgodovini, katerega je nemogoče prezreti.

Katica Cukjati

Turine »*Bikoborčeva molitev*«. Na to smo sledili iz neoklasične zbirke *Štiri sporočila* delo slovenskega skladatelja *Marjana Lipovška* četrto poročilo. Nato je bilo na programu *Adios nonino*, umetnost argentinskega komponista *Astorja Piazzole* v priredbi *Joseja Bragata*. Kot zadnjo skladbo je Kvartet Tartini izvedel iz zbirke »*5 novelett*« op. 15 za godalni kvartet »*Interludium in modo antico*« ruskega skladatelja *A. Glazunova*.

Kvartet je pokazal izredno muzikalnost ter popolno tehniko in uglasenost. V interpretacijah so zajeli sporočilo skladbe in skladateljevo čustvo.

Nastopajoči so želi dolg in navdušen aplavz ter so bili »primorani« zaigrati še dva dodatka: *Orientalni ples* skladatelja *A. Glazunova* in prvi stavek iz *Smetanovega* godalnega kvarteta »*Iz mojega življenja*«.

Kvartet Tartini je tudi na tem nastopu pokazal, zakaj slovi po svoji kakovosti.

20-LETNICA SLOVENSKE RADIJSKE ODDAJE

Slovenci v Argentini lahko sledimo že dvajset let na našem domačem radiu kvalitetni enourni slovenski oddaji. »*Okence v Slovenijo*« oddaja slovensko glasbo, novice iz Slovenije in zanimive intervjuje z raznimi osebnostmi slovenskega življenja; približa nam delovanje Slovencev po svetu iz preteklosti in sedanjosti na najrazličnejših področjih. Pogovori v živo so v slovenskem jeziku, vendar se najpomembnejše točke prevedejo v kastiljščino, tako da tudi argentinski poslušalci lahko sledijo programu.

Radijsko oddajo je ustanovil *Alberto Čuk* decembra 1987 pod imenom »*Slovenski kotiček v Argentini*« ter jo vodil do svoje smrti leta 1993. Današnja radijsko ekipo sestavljajo: *Mirko Vasle*, *Ana Ličen*, *Marjana Pirc*, *Betty Miklavc*, *Néstor Stocca* in *Tatjana Willempart*. Oddaja se tudi prenaša preko interneta.

Ob 20-letnici oddaje, ki so jo praznovali 1. decembra 2007, izrekamo radijski ekipi naše čestitke ter jim želimo še veliko uspehov.

Odšli so

DR. JOŽE RANT

V Buenos Airesu je odšel v večnost 23. avgusta dr. Jože Rant, filozof, teolog, kulturnik, pisec in profesor. Vrsto let se je optimistično boril proti zahrbtni bolezni, prestal število operacij, bil vsem zgled trdne volje, vztrajnosti in požrtvovalnosti.

Pokojnik se je rodil v Kranju 16. februarja leta 1931. Verno in slovensko zavedno družino Rant je, kot mnogo ostalih Slovencev prizadela vojna in revolucija in jo primorala, da je zapustila domovino in odšla v zdomstvo. Kot begunci so živeli v Peggezu in Spittalu, leta 1948 pa so emigrirali v Argentino. Dr. Jože Rant se je odločil za študij teologije v slovenskem semenišču v San Luisu. Leta 1956 je bil posvečen v duhovnika v Adroguaju. Z velikim uspehom je nadaljeval študije na jezuitski teološki fakulteti v Colegio Máximo v San Miguelu. Leta 1960 je doktoriral iz moralne in pastoralne teologije. Svoje delo kot dušni pastir je odgovorno in zavzeto opravljal v moronski škofiji. V svojem neustavljivem hrepenenju po intelektualnem izpopolnjevanju je leta 1975 desegel magisterij ter leta 1991 doktoriral iz filozofije.

Leta 1975 je zaprosil in mu je bil podeljen prestop v laični stan. Kot profesor je nadaljeval svoje delo v raznih univerzitetnih ustanovah, kjer je

dosegel mnogo uspehov. Ponovno je začel delovati v naši slovenski skupnosti predvsem v okviru Slovenske kulturne akcije.

Dr. Jože Rant je poleg profesorske službe ogromno pisal. Večji del njegovih razprav s filozofsko in antropološko tematiko je pisal v španskem jeziku. Zelo pomembno je njegovo delo v slovenskem jeziku. Do zadnjega dne svojega življenja je sodeloval pri Slovenski kulturni akciji v reviji Meddobje s svojimi esej, razmišljanji, ocenjevanjem knjig, potopisi, razpravami itd. Neštetokrat je nudil naši organizaciji svoja mnenja o ključnih problemih.

Njegov bogati knjižni opus je zelo važna obogatitev na kulturnem in zgodovinskem področju za našo skupnost in za ves slovenski svet. Ob zlatem jubileju društva Zedinjena Slovenija je dr. Jože Rant posredoval bralcem obsežen in natančen »Zbornik dela v zvestobi in ljubezni: 1948 – 1998«.

Leta 2003 je uredil in pripravil za tisk delo pokojnega brata Pavleta »To sem bil: prispevek k zgodovini slovenske politične emigracije«. Na žalost pa ni doživel, da bi prejel v roke svoje zadnje pomembno delo, strnjen pregled slovenskega političnega zdomstva »Slovenski eksodus leta 1945«.

Po tej važni knjigi je imel v načrtih lotiti se svojih osebnih spominov.

Pri Slovenski kulturni akciji, katere član je bil, je njegova smrt pustila veliko praznino.

Vsi člani SKA ga bomo imeli v trajnem lepem in hvaležnem spominu. Naj mu bo Bog pravičen sodnik in mu stotero poplača vse dobro, ki ga je naredil pri obogatitvi slovenskega kulturnega prostora doma in v svetu.

Knjige

DR. JOŽE RANT:

»SLOVENSKI EKSODUS LETA 1945«

Dr. Jože Rant je vložil ogromno truda in žrtev celo v zadnjih tednih pred svojo smrtjo, da je prišlo do izdaje te svoje zadnje knjige. Knjiga obsega 352 strani teksta in je razdeljena na sedemnajst poglavij. Pod črto je skupno 1020 opomb, ki vključujejo vse vire, ki so bili avtorju dostopni ter so mnogokrat komentarji o gradivu, ki ga vključuje. Na začetku knjige sta dve strani s posnetkom Križanega iz Kočevskega Roga. Med stranmi 30 in 31 zasledimo 47 barvnih posnetkov in fotografij, med temi pet zemljevidov. Knjiga ima tri dele. Po uvodnih besedah ima prvi del knjige poudarek na letu 1945 in vse do povojnih pobojev. Drugi del vključuje poglavja 14 –16 pod tremi naslovi: »Življenje in delovanje v begunskih taboriščih«, »V svobodnem svetu« in »Delo za... svobodno Slovenijo«. Tretji del knjige v 17. poglavju nam približa pogled nazaj »Po šestdesetih letih«. Po besedah dr. Metoda M. Milača je: »Namen knjige večstranski. Prvi namen, kako pojasniti potomcem v zdomstvu, zakaj so njihovi

starši zapustili Slovenijo maja 1945. leta. Drugi namen je istoveten z mnogimi avtorji iste teme, seznaniti druge narodnosti, kaj se je dogajalo v Sloveniji med 2. svetovno vojno in po njej. Tretji pa opisuje naselitve, prilagoditve in uspehe tistih, ki so našli nove domovine drugje po svetu, in o njihovi zvestobi slovenstvu«.

Dr. Jože Rant v Uvodu pojasni, »... da skuša knjiga popisati dogodke tako, kot so se dogajali, to se pravi, predmetno (objektivno). Kate-
ra dela je upošteval avtor pri pisanju povzamemo iz seznama. Vseh virov je skupno 148. Najvažnejše avtorje virov je dr. Rant opredelil po svetovnem nazoru (režimski, protirevolucionarni, strokovni zgodovinarji in nekdanji pripadniki OF).

Knjiga bo tudi izšla v španskem in angleškem jeziku, zato je avtor dodal slovenski izdaji tudi kratek povzetek v teh dveh jezikih. Prevoda sta delo prof. Marie Rose Rapisarde (Resumen) in Jerryja Zupana (Summary). Izdelava platnic pa je delo oblikovalke Monike Urbanije Koprivnikar. Pogled na begunsko mater na naslovni strani ovitka je kot simbol tragične vsebine knjige Slovenski eksodus leta 1945.

Zamisel za to pomembno zgodovinsko delo je prišla od Rudija Kolariča iz Clevelanda, Ohio, ki je vse tri izdaje tudi finančno omogočil. Za vzpodbudo in pomoč pa se dr. Rant tudi zahvaljuje svojim kolegom v gimnazijah v begunskih taboriščih Peggetzu in v Spittalu v Avstriji.

Kronika

DELO NAŠIH ČLANOV IZVEN SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

GLEDALIŠKI ODSEK

IGRA "REVČEK ANDREJČEK" V NAŠEM DOMU

Kot važni del programa ob praznovanju 51-letnice Našega doma v San Justo so postavili na oder Frida Beznika dramo *Revček Andrejček* v priredbi in prevodu prof. Adolfa Robida. Igro je režiral priznani režiser Blaž Miklič, ki je tudi vodja gledališkega odseka pri Slovenski kulturni akciji.

Igra, ki je iz koncev XIX stoletja, je vse skozi čas bila zelo priljubljena ljudska igra predvsem na slovenskem podeželju. Osrednja tema igre je ljubezen in iz nje izvirajoče težave predvsem zaradi strogih navad in tradicij v vaškem življenju. Povezovalna nit dogodkov je *revček Andrejček*, ubobožan in bivši županov hlapec, katerega je zadeto in spretno odigral Polde Malalan. Glavna oseba je oče župan Hrastar, trdoglav in premožen gruntar, katerega je odlično predočil Tone Erjavec. V vlogi gruntarjeve hčerke Maričke je pokazala svoje igralske talente Marta Petelin, ki je prvič prevzela to zahtevno vlogo. Vlogo zaljubljenega in sposobnega lilačca Franceta je prav dobro izpeljal Ivo Urbančič. Za Maričko gleda tudi nepošteni sosed Janez, katerega je izvrstno predstavil znani igralec Gregor Modic. Veronika Marinčič je prepričljivo odigrala vlogo druge Hrastarjeve hčerke Ane, ki se je poročila v sosednjo gostilno. Njej pa dvori gosposki lovec, ki ga je slikovito predstavil Martin Selan. Igralci so bili dobro izbrani in so se uspešno odzvali svoji vlogi. K dinamičnemu poteku igre so doprinesli še stranski igralci. Erika Poglajen kot dekla Špela, Irena Malovrh Godec kot občinska reva, Dani Zupanc kot hlapec Miha, Pavel Modic kot občinski sluga, Andrej Drenik kot gostilničar, Vanči Štrubelj in Marijan Godec kot lovca in Tone Rovar kot drugi gruntarjev hlapec. Živahno in izvrstno pa sta Tone Tomažević in Stanko Jelen odigrala vlogi dveh zvutih občinskih revežev.

Šepetalki sta bili Nežka Lovšin Kržišnik in Angelca Podržaj Miklič. Za tehnični del uprizoritve pa so poskrbeli: Veronika Malovrh, Mirjam Oblak, Danica

Malovrh, Lučka Bergant Štrubelj, Marko in Luka Štrubelj, Erik Oblak in Aleks Puntar.

Primeren, bogat in barvit okvir dogajanj pa je bil mojstrsko izdelana scenografija likovnega umetnika Toneta Oblaka.

Največjo zaslugo pri uspešni izvedbi pa je treba pripisati režiserju Blažu Mikliču, ki je odlično obvladal veliko število igralcev, izbiro vlog po igralskih sposobnostih, odrski prostor in tempo dogodkov.

IGRA MATURA NA SLOVENSKEM DNEVU NA PRISTAVI

V nedeljo, 11. novembra 2007, ob praznovanju 52. Slovenskega dne in 40. letnice Pristavnega dne smo doživeli na Slovenski pristavi v Castelarju uprizoritev igre "Matura", ki jo je napisal Lazlo Fodor.

Igra se odvija v profesorski sobi v neki dekliški gimnaziji v Ljubljani leta 1937. Glavna teža dela za uspeh te predstave je bila nedvomno na režiserju Dominiku Oblaku, ki je tudi član gledališkega odseka Slovenske kulturne akcije. Režiser je za to dramatizacijo štel z odlično ekipo igralcev, ki so bili primerno izbrani, da podajo karakterizacijo vsake vloge ter uspešno obvladajo prostor in pokažejo ritem in napetost dogajanj do končnega razpleta. Slovenščina nastopajočih je bila prav lepa in sproščena.

Osrednja teža igre je bila na ravnatelju gimnazije Štefanu Dvorniku, ki jo je igral z odličnim karakterjem preizkušeni igravec Boštjan Modic, ter na dijakinji Katji Slapar, ki je bila pravo presenečenje zaradi kvalitete podajanja v osebi Marjane Grohar. V drugi vrsti je igra slonela na članih profesorskega zbora, profesorjev iz različnih področij in vsak s svojim posebnim značajem. Gabrijela Bajda Križ je naravno in čustveno prislikala profesorico latinščine Ano Mate.

Martin Križ je v tej igri zaigral svojo najboljšo vlogo profesorja filozofije dr. Dominika Čebula. Miloš Mavrič je bil prepričljiv v svoji vlogi dr. Edmunda Vrtača, strogega profesorja matematike. Maruša Zorc Čeč je spravila publiko v smeh z osebnostjo, ki jo je ustvarila kot profesorica leposlovja. Magda Nagode Keš je dobro in zadovoljivo odigrala vlogo profesorice telovadbe. Pavel Grohar v vlogi profesorja naravoslovja Branka Vidoviča je pokazal, da obeta izredno sposobnost za odrske deske. Pravilno sta predstavila svoje vloge Marjan Kopač kot vratar in Niko Starina kot ženin Slaparjeve Katje.

Kot dijakinja so dobro nastopile: Marjana Rožanec kot Dora Voglar, Tatjana Golob kot Fifi Sirk, Majdi Maček kot Vera Mali in Viki Selan kot Betka Kolar.

Primerno scenografijo je zamislil in izvedel Andrej Golob. Vera Zorc in France Zorc sta prevzela odgovornost, da so obleke točno odgovarjale času zgodbe.

Metka Magister pa je poskrbela za zahtevno maskiranje, ker se je igra odigravala večji del podnevi, zadnji del pa pod lučjo reflektorjev.

Polna veselega razpoloženja je publika z burnim aplavzom nagradila nastopajoče.

GLASBENI ODSEK

NASTOP BARITONISTA JUANA VASLETA

Basbaritonist Juan Vasle je skupaj z vokalnim kvartetom *Opus Cuatro* iz Argentine izvedel v drugi polovici oktobra štiri koncerte po Sloveniji. To je bila njihova že tretja turneja po Slovenskem s programom, ki je vseboval južnoameriške pesmi, tange, spiritalne in slovenske narodne pesmi. Turnejo so pričeli 16. oktobra v Celjskem domu. Nato so nastopili v kulturnem centru Delavskega doma v Zagorju ob Savi v okviru festivala *Valvazorjevi večeri*. Sledila sta glasbena izvajanja v gledališču Toneta Čufarja na Jesenicah in v glasbeni šoli na Vrhniki. Na klavirju jih je spremljala Jelena Boljubaš. Povsod so želi občudovanje in priznanje ob tako kvalitetnem izvajanju.

LIKOVNI ODSEK

RAZSTAVA IVANA BUKOVCA IN ADRIANE OMAHNA V LJUBLJANI

Po raznih nepričakovanih in nezaželenih zapletih je razstava umetniških stvaritev Ivana Bukovca in Adriane Omahna bila odprta od 28. septembra do 12. oktobra 2007 v Galeriji Družina v Ljubljani. Ime razstave je bil »Labirint med dvema svetovoma«, povzet po labirintu iz gotske kölnske katedrale.

Dr. Janez Gril je pričel z odprtjem razstave ter izrekel dobrodošlico in uvodne besede. Za poprestritev večera je pevska družina Zemljč nastopila s svojimi argentinskimi in slovenskimi folklornimi pesmimi. Dr. Milček Komelj je nagovoril publiko in predstavil umetniška dela obeh likovnih umetnikov.

Nato sta se slikarja zahvalila in izrazila željo, naj bi namesto njiju govorile slike.

Večer se je nadaljeval ob občudovanju kvalitetnih umetnin, prigrizku in veselem kramljanju. Otvoritveni večer je privabil številne ljubitelje likovne umetnosti, prijatelje in znance, med njimi tudi nekatere rojake iz Argentine, ki so bili na obisku, ter tudi preseljenec.

Katalog, ki je spremljal razstavo, je vseboval na zunanjih straneh ilustracijo oljnate slike Ivana Bukovca »V preizkušnjah« in Adriane Omahna slike mešanih tehnik »...in se spominjam nate pri kamniti fontani«. Poleg kratkega življenjepisa obeh razstavljalcev lahko zasledimo v katalogu odlomek komentarja Boštjana Sokliča, kustosa Loškega muzeja v Škofji Loki.

Iz te kritike povzemamo sledeče: »Generacijsko in izpovedno različna umetnika sta tokrat svoje likovne zgodbe strnila in naravnala na podobno likovno in vsebinsko frekvenco. Razstava »Med dvema svetovoma« skuša gledalcu približati čutenja razseljenih Slovencev po zemeljski krogli, razpetih med staro in novo domovino. Adriana Omahna in Ivan Bukovec s poetično, po večini abstraktno likovno naracijo

pripovedujeta o stiskah, razdvojenosti, problemu identitete in o dilemah ljudi, odrezanih od genetičnega prapočela. Govorita torej o univerzalnih, globalnih temah in o problemih ljudi, lebdečih v labirintih medprostorjih različnih kontinentov in kultur.(...) Opraviti imamo torej s klasičnimi slikarskimi načini in trajnimi estetskimi vrednotami, neodvisnimi od modnega vrvenja na umetnostnih trgih. Če pa pogledamo razstavljen dela nekoli bolj detajlno, se vseeno pokaže, da umetniška stremjenja Adriane Omahna in Ivana Bukovca preveva hrepeneje po stari domovini. Na simboličnem nivoju pri obeh obstaja povezava z »mitičnim« virom kot idejnim izhodišču, s posebno obliko čustvovanja, ki je globoko zakoreninjeno v njuni zavesti in je tipično slovensko.«

ODBOR SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

sporoča vsem članom, da bo meseca aprila Občni zbor naše organizacije. Točen datum bo pravočasno objavljen v našem tisku.

Vsi člani Slovenske kulturne akcije prisrčno vabljeni!

42. ŠTUDIJSKI DNEVI V DRAGI

Začetek študijskih dni v Dragi v letu 2007 se je pričel v petek 31. avgusta popoldne v velikem šotoru na vrtu Finžgarjevega doma na Opčinah pri Trstu.

Najpreje so izrekli svoje pozdrave predstavniki javnega življenja z italijanske in slovenske strani. Tokratna Draga se je vršila v vzdušju veselja in optimizma. Vzrok temu so bile pridobitve manjšine v zadnjih mesecih. Ena izmed teh pridobitev je bila dopolnitev seznama občin, v katerih naj bi bili izvajani zaščitni zakoni; druga pa je bila ustanovitev javne nižje dvojezične šole v Benečiji.

Uradno so se začeli študijski dnevi z okroglo mizo, katere so se udeležili trije opazovalci iz matične domovine in spregovorili o slovenski manjšini v Italiji. Vsi trije sodelavci pri okrogli mizi so štajerskega izvora in so več let preživeli v Trstu. To so časnikarka mariborskega Večera Darka Zvonar Predan; časnikar in diplomat Anton Rupnik in košarkarski trener Peter Brumen. Okroglo mizo je vodil predsednik Društva slovenskih izobražencev Sergej Pahor. Nastopajoči so podali svoje poglede o delovanju manjšine.

Prof. Igor Grdina se iz družinskih razlogov ni mogel udeležiti napovedanega sobotnega predavanja, zato so organizatorji Drage spremenili program. Da bi podali svoje poglede na temo 60-letnice združitve Primorske z osrednjo Slovenijo v takratni Jugoslaviji, so bili povabljeni štiri predavatelji. Sodelovali so zgodovinarji mag. Renato Podveršič, dr. Egon Pelikan in dr. Tamara Griesser Pečar ter prof. France Kralj, profesor in rektor škofijske gimnazije v Vipavi. Moderator je bil časnikar Ivo Jevnikar. Osrednje teme je bila povojna situacija zamejstva predvsem z versko – cerkvenega stališča.

Nedeljski program se je pričel z mašo, ki so jo koncelebrirali tržaški škof Evgen Ravignani, Stanko Janežič in dr. Robert Petkovšek.

Po tem je sledilo predavanje dr. Roberta Petkovška, katerega je predstavil prof. Marjan Kravos, na temo Krščanstvo v dialogu s sodobno mislijo: kaj krščanstvo ponudi sodobnemu človeku. Kot zaključek je misel, da krščanstvo ponudi resnico, medtem ko ima v današnjem svetu prednost diplomacija – iskanje kompromisa.

Glavno predavanje v nedeljo popoldne je vodil časnikar Marjan Brecelj. Predavatelj je bil filozof dr. Tine Hribar s tematiko "Stanje duha na Slovenskem". Glavni del predavanja je bila zgodovina Nove revije ob izidu 300. številke in vloga novo-revijašev pri demokratijskem procesu in osvobajanju izpod Jugoslavije.

42. študijski dnevi Draga 2007 so bili številno in kvalitetno obiskani in publika je spremljala z zanimanjem sodobne in tehtne teme predavanj.

Zgodba se je pričela še pred Newtonom, ko je vladala teorija o svetlobi kot materialnih delcih, in so se spraševali, s kako hitrostjo je treba vreči navzgor kako svetlobo, da ne more uiti. Tako so se spraševali, kako vpliva težnost na luno, da ne pade na zemljo.

Pozneje, ko je prevladala valovna teorija, se o tem ali o črnih luknjah ni govorilo.

Šele z relativnostno teorijo se je spet sprožilo vprašanje črnih lukenj. Ugotovili so, da se izredno težka telesa tudi ne svetijo, ker vsa svetloba ne more uiti.

Pri tem pa so se pojavila nova dejstva, na primer dejstvo spremembe valovne dolžine, itd. Tako stoji vprašanje danes, ko takih teles ne vidimo, ampak lahko le sklepamo na njih obstoj. Zanimivo je, da sklepajo, da je taka črna luknja v sredini naše Galaksije in da črne luknje igrajo važno vlogo v razvoju vesolja.

Predavatelj je jasno in na zanimiv način razvil svoje predavanje.

Po predavanju je sledila vrsta vprašanj, na katera je dr. Janez Zorc prepričljivo odgovarjal.

SPOMINSKI VEČER OB

100-LETNICI SMRTI SIMONA GREGORČIČA

V soboto 25. avgusta ob 20. uri se je zbrala v mali dvorani Slovenske hiše številna in kvalitetna publika na kulturnem večeru, ki je bil posvečen 100-letnici smrti *Goriškega slavčka* duhovnika *Simona Gregorčiča*.

V prvem delu programa je dr. *Katica Cukjati* podala kratek uvod in življenjepis znanega poeta.

Omenila je med drugim, da bi moral biti v naši skupnosti še bolj priznan, kot je sicer. V naši skupnosti v Argentini živi mnogo Slovencev sinov primorske zemlje, za katero je Simon Gregorčič neke vrste simbol te tako trpeče pokrajine zaradi italijanskega preganjanja.

Po drugi strani pa je res neodpušljivo dejstvo, da nobena slovenska šola ne nosi imena po tem velikem liričnem pesniku.

V drugem glavnem delu programa pa je *Tine Debeljak ml.* predstavil Simona Gregorčiča kot pesnika.

Razen Franceta Prešerna ni bilo pesnika, ki bi bil tolikokrat ponatisnjen na najrazličnejše načine: žepne izdaje, luksuzna izbrana dela, manjše knjižice z razlago itd.

Tine Debeljak je očrtal pesniško pot umetnika verzov in rime. Opisal je različne pesnikove zvrsti in tematike *Simona Gregorčiča*, odmeve njegovih stvaritev v pesniških in verskih krogih, njegovo delo kot prevajalec itd.

Omenil je tudi, da so marsikateri Gregorčičeve pesmi ponarodele v glasbeni obliki.

Za Primorce je Simon Gregorčič njihov najljubši sin, ki naj bi v svojih pesmih razodeval ljubezen, naravo, trpljenje, hrepenenja in želje primorskih hčera in sinov. Med nanizanjem umetniškega dela so izrazitejši pesmi prišle do izraza v zadeti recitaciji režiserja *Blaža Mikliča* in melodioznegapodajanja prof. Vere Breznikar Podržaj.

Večer se je zaključil z raznimi vprašanji in v prijetnem vzdušju.

SPOMINSKA UMETNIŠKA RAZSTAVA NA ČAST MILANA VOLOVŠKA

Na večer 22. septembra letos je bilo v mali dvorani Slovenske hiše odprta spominske likovne razstave na čast umetnika Milana Volovška, enega izmed ustanoviteljev likovne šole Slovenske kulturne akcije. Pozdravne besede je izrekla vodja likovnega odseka SKA prof. Andrejka Dolinar Hrovat.

Nato je predsednica Slovenske kulturne akcije dr. Katica Cukjati predstavila življenjsko in umetniško pot Milana Volovška.

Kulturni večeri

ČRNE LUKNJE

Predavanje na to temo je bilo 29. junija 2007 v Mali dvorani Slovenske hiše.

Dr. Janez Zorc je rad prišel med nas predavat, kakor že tolikokrat prej. Že od mladega je sodeloval pri SKA, najprej kot odlični igralec, pevec in slikar, sedaj pa kot priznan znanstvenik-astronom.

Tako je sedaj govoril o črnih luknjah, o katerih se veliko govori, a bolj malo ve.

»Sporočilo, objavljeno marca 1955 v Glasu SKA nam osvetli zagon in vztrajnost prvih ustvarjalcev. Slovenska kulturna akcija prične letos sredi aprila s svojo slikarsko kiparsko šolo. S tem izpolnjujejo obljubo, ki jo je dala ob ustanovitvi, ki je v prvem letu obstoja še ni mogla izpolniti. Kot to ni drugače mogoče, je umetniška šola namenjena predvsem mladim slikarskim in kiparskim talentom v Buenos Airesu in okolici...«

Šoli so dali usodni in pomembni pečat slikarka Bara Remec (risanje, slikanje, grafiko), kipar France Ahčin (anatomijo, modeliranje, kiparstvo), slikar Milan Volovšek (perspektivo, deskriptivo, risanje, slikanje, grafiko) in Marijan Marolt (umetnostno zgodovino).

Ce bi se ne ustanovila ta šola, bi po vsej verjetnosti ne doživljali takšnih večerov, kot je bil ta kvaliteten večer in ne bi pritegnili novih mladih ustvarjalcev.

Likovna spominska Volovškova razstava tega večera je bila pestra. Lahko smo občudovali oljnathe slike in vrsto akvarelov, ki jih je ustvaril zadnja leta, v katerih razodeva svoj notranji svet. Nekatere slike so nam podarile peisaže s toplimi barvami. Pri Volovšku imajo barve in različni odtenki posebno vlogo svežine, optimizma, miru in življenja. Po drugi strani smo lahko občudovali tihožitja v temnejših barvah. Vrsta slik je imela prisotnost človeške osebe. Velikokrat so črte močne, enostavne, samo tiste, ki so nujno potrebne, a barve so dopolnile estetsko doživetje in nosijo težo umetniške lepote; na drugih slikah pa so uporabljene barve s sfumato tehniko.

Na marsikateri sliki se je poznala inspiracija orientalske umetnosti (lepa in skrivnostna je slika Notranjost mošeje). Na drugih je bilo zaznati mehiške resonance, kjer je Volovšek pričaral preproste ljudi in primitivnost navad in okolja.

Milan
Volovšek

Izstopala sta dva religiozna motiva: *Srečanje Marije z Jezusom* z orientalskim navdihom in *Pieta*, ki nam je približala pretresljive mehiške Kristuse.

skih likov in figur, ki jih je ustvaril umetnik v Mehiki. Izbrana publika je na tej spominski razstavi doživela nepozabne trenutke občudovanja Volovškovega opusa in visokega estetskega doživetja.

LIKOVNA RAZSTAVA ELI HAFNER

V soboto, 17. novembra 2007 ob 20. uri se je vršilo v mali dvorani Slovenske hiše odprtje likovne razstave umetnice Eli Hafner. Razstava je bila tudi odprta naslednjo nedeljo. Pozdravne besede je spregovorila prof. Andrejka Dolinar. Slikarko pa je predstavila ga. Polona Marolt Makek.

Predstavila je v kratkih obrisih življenjepis slikarke.

Umetniški opus Eli Hafner je med drugim ocenila z naslednjimi zaključki.

»Ne glede na smernice v umetnosti pa Eli Hafner, argentinska slikarka slovenskega rodu, že več kakor dve desetletji svojo ustvarjalno misel usmerja prav na človeško figuro. Obrazne poteze njenih upodobljen- cev razkrivajo narodnostno različne tipe ljudi, med njimi pa imajo posebno mesto tisti, si so povezani z domovino njenih staršev. Zdi se, da prav te slika s posebno ljubeznijo, seveda pa pogosto upodablja tudi ljudi iz Argentine. Slikanje ji je želja, ljubezen, ki se ji posveča z vso predanostjo. Njene slike nastajajo počasi in natančno. Vsaka poteza čopiča pušča odločilno sled. Pozornost posveti vsakemu detajlu in prav te dobesedno filigranasto obdela. S konico igle namreč nanaša drobne pikice barve in tako ustvarja ne le verodostojno podobo, temveč tudi taktilno draženost. Njene čipke so kakor prave in kar same vabijo roko, da se o tem prepriča. Avtorica zna pričarati mehko tkanino, toploto lesa, lesk kovine, in to tako, kakor so to delali stari mojstri. V slikarstvu Eli Hafner se čas ustavlja. Pa ne zaradi motivov, s katerimi pogosto zapljuje v preteklost, temveč tudi zaradi načina beleženja.

Kakšna pretanjenost! Le toliko potez, tistih drobnih in tako odločilnih, je potrebno, da nastane takšna

Osrednja slika razstave je bila nežna a na svoj način senzualna ženska figura, ki je sestavni del serije žen-

DVE POMEBNI ODLIKOVANJI

FRANCIJA ODLIKUJE PISATELJA BORISA PAHORJA

Slovenski zamejski pisatelj Boris Pahor je iz rok francoske veleposlanice v Sloveniji Chantal de Bourmont prejel največje francosko odlikovanje, *red viteza Legije časti*. S tem odlikovanjem želi Francija počastiti »tega poliglota in dejavnega člana slovenske manjšine v Trstu, ki je goreč zagovornik evropske kulturne in jezikovne raznolikosti«. Slovenski primorski pisatelj je prejemnik številnih priznanj, med drugimi tudi Prešernove nagrade. Boris Pahor, rojen leta 1913, v svojih delih obravnava predvsem narodnostno usodo Slovencev v zamejstvu. Pahorjeve knjige tudi podoživljajo njegovo izkušnjo življenja v Franciji, kamor so ga okupacijske oblasti izgnale med drugo svetovno vojno. Tržaški pisatelj Boris Pahor je znan kot borec za pravice zamejcev. V svojem književnem opusu je najbolj znan po svojem delu *Nekropola*. Vso slovensko javnost pa je svoj čas presenetil s svojim intervjujem z Edvardom Kocbekom, v katerem je ta spregovoril o povojnih pobojih.

VOSPERNIK PREJEL AVSTRIJSKO ODLIKOVANJE

Bivši ravnatelj Slovenske gimnazije v Celovcu na avstrijskem Koroškem Reginald Vospernik je iz rok avstrijskega ministra za znanost Johannesa Hahna prejel *avstrijski častni križ za znanost in umetnost I. razreda*. Vospernik je Slovensko gimnazijo v Celovcu vodil v obdobju 1978 do 2000. V tem času so na tej vzgojni ustanovi uvedli vzgojno metodo Kugyjevi razredi, v katerih pouk poteka v štirih jezikih: slovenščini, nemščini, italijanščini in angleščini. Leta 2007 je gimnazija praznovala svoj zlati jubilej. Na tej ustanovi je tokrat potekal simpozij na temo Znanje uresničuje sanje – koroški Slovenci/koroške Slovenke in družba znanja. Reginald Vospernik je v okviru tega seminarja prejel visoko avstrijsko odlikovanje. Vospernik je znan na koroškem šolskem in političnem področju slovenske manjšine na Koroškem. Med letoma 1970 in 1972 je bil predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev (NSKS), sedaj pa je podpredsednik Skupnosti koroških Slovencev (SKS).

gostobesedna, ilustrativna natančna in fotografsko dovršena likovna pripoved». Tako točna in slikovita predstavitev je žela aplavz publike, ki se je nato začela ogledovati zanimive in originalne stvaritve.

RAZGOVOR Z DR. MIRKOM GOGALO

V soboto 15. decembra 2007 je Slovenska kulturna akcija priredila svoj zadnji letošnji večer.

Namesto predavanja je ta večer bil zamišljen v obliki razgovora. Z dr. Mirkom Gogalo se je pogovarjala dr. Katica Cukjati. Tematika razgovora je obsegala obširno paleto življenske poti in dela člana filozofskega in teološkega odseka dr. Mirka Gogale.

V razgovoru smo lahko sledili, kako so potekala prva leta dr. Mirka Gogale, študijska leta v Zavodu sv. Stanislava, posvetitev v duhovnika, njegovega dela kot prefekt v Marijanišču v Ljubljani, delovanje v Rimu, delo v slovenski skupnosti v Argentini, zanimanje za izseljensko problematiko, objava knjige *Usoda izseljencev*, prispevki na predavanjih SKA in članki v Meddobju ter drugih slovenskih revijah, itd. Po jasnem in zanimivem razgovoru so mnogi izmed publike dopolnili večer z vprašanji, ki so se pa dotikali predvsem dela, ki ga je vršil med Argentinci na najrazličnejših področjih.

KONCERTNA TURNEJA ANI RODE IN LUKA DEBEVCA

V verskem tedniku Družina z dne 28. oktobra lanskega leta je Ksenja Hočevnar posredovala bralcem kratek intervju z *Ani Rode in Lukom Debevcem*, obadva člana glasbenega odseka Slovenske kulturne akcije.

Našim bralcem približamo ta razgovor.

»Iz Argentine v Slovenijo sta na jesensko dvomesečno turnejo prišla znana solista *Ani Rode in Luka Debevec Mayer*, na orglah ju spremlja organist Diego Licciardi.

Ani in Luka sta slovenskemu občinstvu že poznana – prvič sta se rojakom predstavila leta 1992 z zborom Gallus, že naslednje leto pa na samostojni turneji z organistom Ivanom Vombergarjem. V naslednjih letih smo ju lahko slišali še večkrat – povabljeni sta bila na velike pevske prireditve, nastopila sta tudi v Cankarjevem domu, zadnjo skupno turnejo z glasbenim recitalom pa sta pripravila pred dve letoma. V letošnjem oktobru in novembru – v sodelovanju z Rafaelovo družbo, ki koncerte organizira – se predstavljata v dvajsetih cerkvah s programom s skupnim naslovom POGLEJTE!

POGLEJTE - presenetljivo povabilo na koncert. Človek bi pričakoval: Poslušajte!

(smeh) LUKA: Povabilo ima dvojni pomen. Prvi je ta, da pogledaš plakat, prebereš podatke in zato prideš na koncert; se pravi je pogled prvi stik z nami. Drugo in seveda tisto najbolj smiselno pa je povezano s sliko Pieta na plakatu – Marija gleda Jezusa, zazrta je v mrtvo telo svojega Sina. Verni takoj razberemo pomen. Pieta pa tudi govori nevernim, govori o občudovanju, zazrtosti, harmoniji. Tudi mi, ki nastopamo, želimo zreti v poslušalce in želimo, da oni zrejo nas.

V resnici vas poslušalci vidijo samo na začetku in koncu koncerta, program izvajate namreč na koru...

LUKA: Vem, da ljudje radi vidijo solista, ko prepeva. Vendar je zame kor poseben prostor v cerkvi; ko si zgoraj, lahko z glasom vse »objameš«. Glas po cerkvi se razlega »iz višin«. Včasih slišim pred koncertom pomisleke, da petje na koru ni koncertno; če naju ne bodo videli, ne bodo razumeli... Po koncertu pa so vedno drugačni odmevi – bolj poslušajo besedilo, več razmišljajo, čutijo nianse v pesmi in začutijo naju, najina glasova...

Kako sta izbrala program za tokratno turnejo?

LUKA: Program se od cerkve do cerkve malo razlikuje, osnova pa so seveda slovenske sakralne skladbe. Poleg teh tokrat izvajava skladbe svetovnih avtorjev, ki so znani predvsem po simfonijah, oratorijah, ne poznamo pa njihovih »biserčkov«, čudovitih duhovnih skladb, ki se redko izvajajo, izražajo pa njihovo pristno duhovnost, katolištvo. V cerkvah se navadno ta glasba ne izvaja – skladbe teh

avtorjev slišimo na koncertih v opernih hišah in drugih kulturnih ustanovah. V cerkvi, kamor pa v resnici spadajo, pa zelo redko. Ti skladatelji se niso obotavljali priznati, da je njihov talent božji dar, oni pa so le skromni posredniki božje lepote.

Najbrž je glasba zahtevna. Jo slovenski poslušalci »razumejo«?

LUKA: Slovenski poslušalci so izjemno dobri poslušalci! Vsakič sem prijetno presenečen nad dojemanjem skladb, prijetno sem presenečen nad odzivi, kako jim skladbe – ki so morda res zahtevne – pridejo do srca. Navadno na začetku razložim skladbo, povem kaj o skladatelju... Tako poslušalci lažje spremljajo in ponotranjijo skladbo. Že zelo zgodaj se je vame vtisnilo spoznanje: slovenskemu človeku sta prirojeni molitev in pesem, to dvojje ga najbolj zaznamuje.

ANI: Lepo je prepevati v cerkvah, ki so tako bogato umetniško opremljene. Cerkev je najlepša dvorana.

LUKA: V cerkvi se glasbena umetnost zlije z likovno, biser v biseru, to je nekaj čudovitega. Ko se z Ani voziva po Sloveniji in obiščeva vmes tudi kakšno cerkev, v kateri še nisva bila, se samo pogledava in veva: »Tukaj želiva nastopiti, želiva, da v njej odmeva najina pesem«. Včasih nagovori samo kakšna slika, drugič prostor v celoti – mora pa biti nekaj presežnega.

Imajo morda vajini nastopi po Sloveniji kakšno posebno skupno sporočilo?

LUKA: Nihče ne poje zgolj zase, temveč za druge; le tako pesem osrečuje. Biti pevec, peti samo zase ne pomeni nič. Kako zelo sem vesel in osebno srečen, če čutim, da so ob mojem petju srečni drugi. Drugače sprejema občinstvo v Argentini, drugače v Sloveniji. Tam so bolj sproščeni, tu pa čutiš, kako globoko se jih dotakne pesem. Med pevcem in poslušalcem se dogaja nekaj lepega, posebna energija se preliva, ubranost, prisrčnost, bližina, toplina, prijateljstvo, milina.

Peti Slovenkam in Slovencem – vama pomeni peti doma?

LUKA: Kako zelo sem hvaležen staršem, da so mi privzgojili slovenskega duha v mestu, ki ga preplavlja na desetine narodov. Argentina je moja rojstna dežela, toda moja prva domovina je Slovenija. Največja dota, ki sem jo prejel od staršev, je slovenstvo. Tega mi nihče ne bo mogel odvzeti – čeprav sem kot pevec svetovni popotnik, državljan sveta.

ANI: Mi smo dobili od staršev vero in vso kulturo, vse, kar je slovenskega. Bog pa nam je dal talente in čutimo odgovornost do staršev in do Boga, da darove delimo z drugimi. Pojemo v podeželskih in mestnih cerkvah, srečujemo se s preprostimi kmečkimi ljudmi in z izobraženci – vselej me gane, kako lepo nas prejemajo.

CORREO ARGENTINO Y SUC 6 CORR. CENTRAL	TARIFA REDUCIDA CONCESION 232
	R. P. I. 201682

GLAS je glasilo Slovenske kulturne akcije. GLAS es propiedad de la Acción Cultural Eslovana. Ramón L. Falcón 4158, (1407) Buenos Aires, Argentina. Urejuje ga odbor, pod koordinacijo tajništva. Glavni urednik: Katica Cukjati. Director: la Comisión Directiva bajo la coordinación del secretario. Tisk / Impreso en: Editorial Baraga del Centro Misional Baraga, Colón 2544, (1826) Remedios de Escalada, Buenos Aires, Argentina. Izhaja s podporo od Urada vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu.